

Veľkonočná nedeľa 3 2021

AI Pred časom istému kňazovi hovoril jeho známy: „Dneska som videl kapitálnu autonehodu. Zavinili to jasne tí mládenci, ale odsúdený bude asi ten ujo, čo išiel správne - on bol vo vozidle sám a nemá svedka.“ Kňaz mu hovorí: "Má svedka; ved' si to videl ty."-"No áno, lenže ja som sa rýchlo vzdialil, aby som nemusel ísť svedčiť na súd. Svedčiť, to nie je len tak: to sa musí presne povedať, ako to bolo - a keď majú šikovných advokátov, tak vás popletú."

KE K vystrašeným a popleteným učeníkom prichádza sám vzkriesený Ježiš. Evanjelista píše dôvod: Vtedy im otvoril myseľ, aby porozumeli Písmu, a povedal im: „Tak je napísané, že Mesiáš bude trpieť a tretieho dňa vstane z mŕtvych a v jeho mene sa bude všetkým národom, počnúc od Jeruzalema, hlásať pokánie na odpustenie hriechov. Vy ste toho svedkami.“

DI Pokiaľ ide o veľkonočné udalosti, stále sa stáva predmetom úvah skutočnosť, čo sa stalo s učeníkmi po Ježišovej smrti. Ako dospeli k presvedčeniu o Ježišovom zmŕtvychvstaní? Keď sa necháme poučiť dnešným evanjeliom, potom si musíme všimnúť, že to nie sú v žiadnom prípade učeníci, od ktorých samých vychádza svedectvo o vzkriesení. Oni boli Ježišovou smrťou na kríži zaskočení, úplne sklamaní a vzdali sa všetkých svojich očakávaní. Zistili, že jeho hrob je prázdny, avšak táto skutočnosť im nič nehovorí. Prázdny hrob ich teda nemohol priviesť k viere v Ježišovo vzkriesenie. **Podnet k tejto viere však pochádza od samotného Ježiša.** On k nim pristupuje a dáva sa im poznať. Vynakladá všetku námahu, aby prekonal ich strach, pochybnosti a rozpaky. Snaží sa ich presvedčiť, že je to on sám a že nemajú dočinenia s nejakým "strašidelným duchom". Keď im ukazuje svoje ruky a nohy, ktoré jasne odkazujú na jeho smrť na kríži, tak ich chce presvedčiť, že je to on sám, Pán, ktorý zomrel na kríži. Keď ich Ježiš nabáda, aby sa ho dotkli a necháva si priniesť jedlo, má sa tým ukázať, že nie je strašidelným duchom, nejakým príznakom chvíľkového rázu, ale že sa pred nimi nachádza v pravej rýdzej skutočnosti. Ježišovo vzkriesenie však neznamená, že sa vrátil zo smrti do pozemského života. Naopak znamená, že tomu, ktorý zomrel na kríži a ktorý bol položený do hrobu, bol Bohom darovaný život a nesmrteľnosť. Učeníci sa teda stretli s Ježišom v jeho novej životnej forme a skutočnosti. On sám od seba ich presvedčil, že premohol smrť a že žije. On, Vzkriesený, sa im dal poznať a žiada ich, aby o tom vydali svedectvo.

PAR Vydávať svedectvo o vzkriesenom Kristovi je povinnosťou každého kresťana. Vieme však, že to nie je také jednoduché. Kde na to vziať silu. Ako prekonať ľudské ohľady a strach? Vo svojej apoštolskej exhortácii O evanjeliu v modernom svete (čl. 76) pápež Pavol VI. hovorí: "Duch Svätý je pri evanjelizácii hlavným činiteľom. Z neho vychádzajú pohnútky hlásať evanjelium, on umožňuje v hĺbke vedomia aj prijímať aj chápať slovo spásy." Evanjelizácia – vydávanie

svedectva o Kristovi je poslaním Cirkvi. To znamená, že je aj naším poslaním. Toto poslanie nie je pre nás bremenom! Duch Svätý je s nami. A koľko energie nám dodáva, keď vieme, že Duch Svätý nikdy nezlyhá a vždy nám dá všetko, čo potrebujeme na splnenie svojej úlohy - dokonca aj odvahu vykročiť a skúsiť to!

MY Laický misionár z Anglicka cestoval loďou do Afriky. Sedel v salóne so spisovateľom Ulrichom Kuhnom. Misionár sa rozhovoril: „Pravda, čudujete sa, že ja starý človek cestujem do misijnej práce. Myslíte si, že keď má niekto nad 70, mal by odpočívať doma. Ale ja musím, musím ísť pracovať, musím doháňať 20 rokov, lebo som bol 20 rokov slepý.“ „Akože ste boli slepý?“ Opáčil spisovateľ. „Duchovne. Pred 50 rokmi som cestoval do Afriky touto istou cestou cez Gibraltár aj so svojou manželkou. Pracovali sme v Ugande na lekárskej misijnej stanici, pričom sme ľuďom hlásali evanjelium. Takmer 30 rokov sme tam šíрили Božie kráľovstvo. Až nastúpil nový náčelník. Ten nás nemal rád. Dal nám najavo, že nás nenávidí, pretože sme cudzinci, kolonizátori, utláčatelia. Jedného dňa som našiel manželku zabitú, aj moje tri deti. V ten večer to so mnou zalomcovalo. Stratil som vieru v zmysel môjho životného diela, ba dokonca aj moja viera v Boha zakolísala. Celý zúfalý som sa vrátil do Anglicka a prestal ma zaujímať osud ľudí a nezáležalo mi viac na tom, či svet miluje alebo nemiluje Boha. Žil som neďaleko hlavného mesta v jednoducho penzióne. Deň za dňom sa míňali. Až sa stalo čosi významné v mojom živote. Cestoval som vlakom, ktorý sa v hustej hmle zrazil s protiúdcim rýchlikom. Bola to strašná nehoda. Vyše 20 ľudí na mieste mŕtvych a stovky ranených. Aj ja som bol zranený a v bezvedomí. Keď som sa prebral, ležal som na úbočí železničného násypu a skláňala sa nado mnou akási deva. Dávala mi čosi vypiť, hladkala ma láskavo a hovorila mi do ucha povzbudivé slová. Pripadala mi ako anjel z neba. Nikdy v živote na ňu nezabudnem. V nemocnici som sa dozvedel, že to bola študentka medicíny, Afričanka, dcéra toho náčelníka, ktorý dal vyvraždiť moju rodinu. Ona konala tak, ako som to pred rokmi hlásal v Afrike: podľa Ježišovej lásky. Noviny o nej písali, že celé hodiny posluhovala raneným. Tak sa mi otvorili oči. Spoznal som, že som nepracoval nadarmo pre Božie kráľovstvo. Nebolo to zbytočné. Preto znovu cestujem do Afriky, hoci som už starý. Lebo nič nie je zbytočné, čo robíme pre rozšírenie Božieho kráľovstva.“

ADE Strach z vydávania svedectva o Kristovi nám môže pomôcť prekonať jedine Duch Svätý. Dakujeme za dar vzkriesenia. Dakujeme za pozvania k svedectvu. Dakujeme za povzbudenie Božím slovom. Robme všetko preto, aby sme sa čo najviac otvárali pôsobeniu Ducha Svätého, ktorý jediný nám dá odvahu vydávať svedectvo o Kristovi v akýkoľvek životných situáciách. Amen.